

נישואין מאוחרים

נישואו ♦ באוקלנד, ניוזילנד, ברב שיזרד (65), שרההגנה של מדינת-האיים במערב האוקיינוס השקט, ובריל ויניאל, גרושה קנרית (ואם לשלושה בנים), שאותה הכיר שיזרד לפני 45 שנה, עת שרת, במילח מתהעולם, ביחידת חיל-האוויר הניוזילנדי שהיתה מוצבת בקנדה. הקשר בין בני-הזוג, שאלה הם נישואיהם השלישיים כל אחד, חרש, משפירסם טיורד, באחרונה, מודעה כי ביטאון חיל-האוויר הקנדי, שבה ביקש לאתר את אהובתו משכבר הימים.

משקיע מקובל

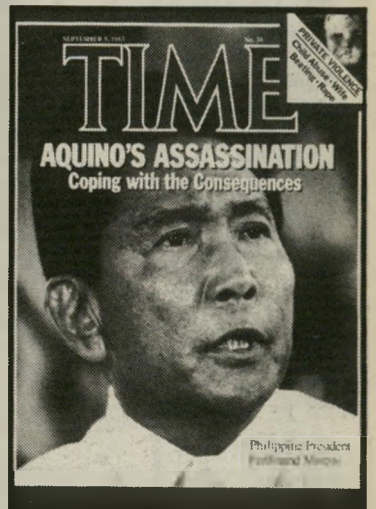
נחוג ♦ בירושלים יום-הולדתו ה-80 של ויקטור קארטר, איש-עסקים יהודי עתיר-נכסים מקליפורניה. קארטר, המקובל מאוד במארח אח"מים בעיר-מגוריו, לוס-אנג'לס (בין השאר: ניקיטה כרשצ'וב, מנהיג ברית-המועצות ורונלד רגן, נשיא ארצות-הברית), הוא מחשובי המשקיעים הזרים בארץ (כולל). הגאה על כך כי ביקורו הנוכחי הוא ביקורו המאה בארץ מאז קום המדינה, שלה גם תרם ביד רחבה (וכן היתר: מימון פארקים בירושלים ובתל-אביב, בניין הספרייה של בית-התפוצות).

החיים הארוכים

נחוג ♦ ביפאן, יום-הולדתו ה-113 של מיצ'י סוג'יסודה, הנחשבת לאדם הקשיש בארצה. ביפאן מקפירים לנהל מעקב מפורט אחרי כל בני מאה ויותר: 3079 יפאנים בסך הכל, מהם 2448 נשים ו-631 גברים.

רקעות גנובות

נפטר ♦ ממחלת-לב, בהונולולו שבמדינת הוואי האמריקאית, 17 יום אחרי יום-הולדתו ה-72, סרדיננד מרקוס, נשיא ה-פיליפינים המודח, שגלה מארצו לפני יותר משלוש שנים, משעלתה קורסון אקינז לשילטון. מרקוס, מיספסן לפי השכלתו, שהורשע בגיל צעיר ברצח יריב פוליטי של אביו, שלט בפיליפינים במשך 21 שנה, שבהן נטלו, לפי סיכומים די מבוססים, הוא ואשתו אימלרה, מלכת-יופי פיליפינית לשעבר, מאוצר המדינה מאות מיליוני דולארים. הם

מרקוס (1983)* שיפסן, רוצח, נוב

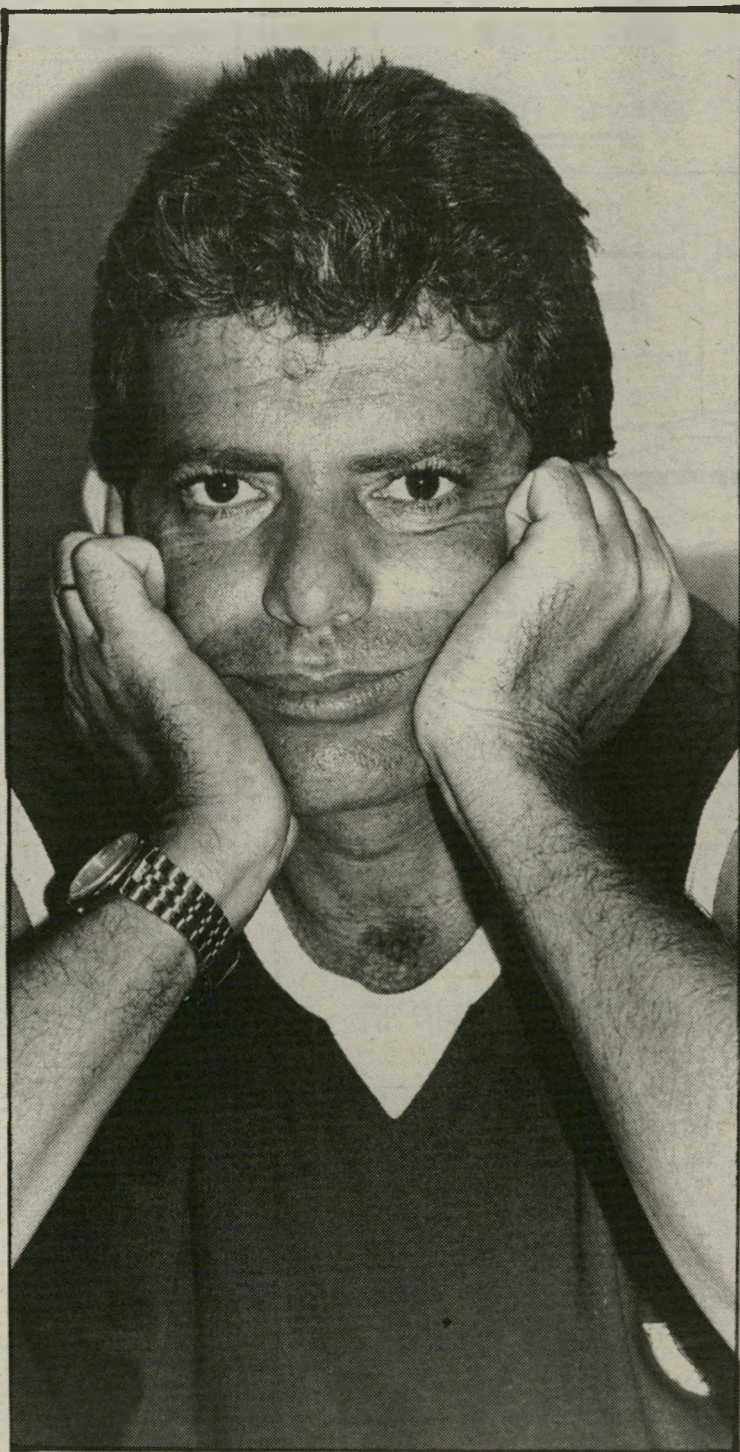
הבריוו אותם מעבר לים וחלק נכבד מהם השקיעו בנכס-ידל-אנידי בארצות-הברית, שעל בעלותם מתנהל בימים אלה מיספס בניריורק.

* על שער שבועון-החדשות האמריקאי "טיים".

כמו כל אסיר ותיק, מבטיח ג'וזה שזו הפעם האחרונה

ערב ראש-השנה תשי"ן קיבל ג'וזה אישור לשלושה ימי-חופשה. לא לכל אחד מחכות בבית אשה אוהבת ובת קטנה. שלושה ימים ללא שינה. מנסים לסכוג הכל פנימה, לאסוף כוח לשארית תקופת-המאסר. פרק רביעי

יוסף (ג'וזה) וילך

נתנו לי לצאת לחופשי, לקבל את שנת-התש"ן. אסור לישון בחופש, חבל על כל דקה. כמה פעמים שקראתי וכתבתי את המי-שפט. אין מחיר לחופש" לא התייחסתי למי-לים כמו עכשיו.

שעות ספורות לפני שאני צריך לחזור ל-"פנימיה" אני מרגיש בפנים שהכל מתהפך אצלי.

אימפוטנט — ככה מרגיש גבר צעיר לחזור ולהיכנס למקום שממנו רק רוצים לצאת, סיטואציה שלא כל אחד יכול לעמוד בה — לדפוק על שער הברזל הגדול, להגיד "שלום" ולבקש להיכנס פנימה. לפחות היו מקבלים אותך כמו אורח — אבל איפה? מקבלים אותך בתפושט, תתכופף, עין סוהר צופיה... בתחת שלי. וזה לא נגמר בזה...

והיה ופרצופך בעניהם חן לא ימצא

או שהגיעה איזה הלשנה טריה / אתה יושב בצנזר והחזרתי על הריצה / עדי שייךך בדיוק מה אכלת בחופשה /

אל תשכחו. אני באתי היום מרצוני יכולתי להיות היום אישם כריו רהז'צירו. להיות זה שמסתכל על איזה תחת מולטי שרוקד לפני.

כן, כל זה עובר לך כראש ביום שאתה עומד לחזור מחופשה. ישבתי רמעות ירדו לי, סתם כך. בלי סיבה. אורחים שהגיעו חשבו שאני בוכה בגלל קישון שככה ב. חיים שכך אלה? אני בכיתי על החיים, שהם כאלה. חיים יפים היו לי. אני חירבנתי אותם. צעד אחרי צעד הובלתי אותם לרגעים האלה. וזה לא בדאי — אני האחרון שיכול להטיף נגד, אבל אני גם הראשון שיכול להגיד זה — לא משתלם.

אני לא יודע איך להעביר במילים את הרגעים הקשים האלה. אשתי ובתי ישנות עכשיו ממש לידי ואני מרצוני הולך לישון מחר עם פופאי. אני לא משתלט על העירי בוכיה הזו בראש, שיוורת לבטן ויוצאת והוצגה בשילשולים. אבל אמרתי כבר שאמר ויקסור פרנקל: אם יש לאדם "למה" למענו יחיה... ויכל לקבל כמעט כל "איד".

אם רק יכולתי לפגוש אותו הייתי שואל אותו: "למה התכוונת כשכתבת את המילה כמעט", האם הכמעט הזה כולל לילות כמו הלילה הזה?"

אז מי אמר שאין מחיר לחופש. הנה המחיר שלו. רק בסגירותי שאני טוחן הלילה ניכר המחיר.

4 לפנות בוקר. עוד שש שעות ימניאק. אני מביט מהחלון. עדיין חושך בחוץ. אסור לי לצאת מהבית. אני כמעצר לילה. המשטרה קיטרגה איתנו לפי קטגוריות. הקטגוריה שלי אומרת שפעמיים ביום אני צריך להתייצב במישטרה, ועם רדת החשכה להיכנס הביתה ואוי לראשך ואוי לחופשות הבאות שלך, אם רק תעז להוציא את הראש החוצה.

הרי יצאתי לחופשה. יש לי אבא וזקן בפתח-תיקוה. רציתי לאכול איתו את ארוחת ראש השנה. כתבתי, צילצלתי, חיפשתי אישור לצאת לכמה שעות חשכה. אין עם מי לדבר — נייט, אמרו לי. אבא שלי לא מבין את זה. הוא רק נזכר שגם בגטו היה אסור לצאת בלילה.

פעמיים בערב גם טיפס השוטר את כל הקומות לברוק אם אמנם אני בבית. פעם אחת הייתי כאמצע, אבל רצתי לפתוח לו, פן יאמרו שהפרתי את התנאים. אבל זה בסדר, זה סתם מצב-הרוח שלי שנותן לי לראות עכשיו רק את האיוולת שברברי. יש גם המון רגעים יפים שאתה שוכח לגמרי שאתה אסיר. לפני שלושה ימים יצאתי לחופש. בלי הכנה מוקדמת — השער הגדול נפתח ואתה בחוץ. הכל מותר, סע ולך לדרך. זהו, זהו עומד להסתיים בעוד כמה שעות. אני בוזה בשעון הדיגיטלי של הויריאו ומסתכל איך הספרות מתחלפות. ליותר מזה אני לא מסוגל היום.